

Arrest

nr. 194 976 van 14 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VAN EECKHAUT
Mathias Gesweinstraat 44
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 mei 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juli 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN EECKHAUT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten.

Op 30 juni 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 november 2015 gaat de verzoekende partij een wettelijke samenwoning aan met haar partner, de heer S.I.S..

Op 25 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 30 juni 2015 onontvankelijk wordt verklaard.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 2 februari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van partner.

Op 19 augustus 2016 ontvangt de verzoekende partij een F-kaart.

Op 29 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die gezamenlijk in een bijlage 21 aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht op 21 juni 2017 en waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: S.[...]

Voornaam: H.[...]

Nationaliteit: Guinee

Geboortedatum: 03.03.1973

Geboorteplaats: Conakry

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980:

Het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis., §2, eerste lid, 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd en er is geen gezamenlijke vestiging meer.

De wettelijke samenwoning werd op 18.11.2016 eenzijdig stopgezet.

Uit de gegevens van het administratieve dossier (brief lokale politie zone Gent dd. 12.02.2017) blijkt dat de relatie tussen mevrouw S.[...] en mijnheer I.[...] werd stopgezet.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene de kans alle dienstige stavingsstukken over te maken ten gevolge van een brief van 31.01.2017. Betrokkene legde daarop volgende documenten voor:

- Arbeidsovereenkomst bij werkgever D.[...] BVBA + loonfiche: het feit dat betrokkene werkt vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden

- Attest Bond Moyson + attest ACV dd. 21.11.2016: een ziektekostenverzekering en aansluiting bij de vakbond, behoren tot basisvoorzieningen om in een minimum van waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België.

- Aandenken aan de les Maatschappelijke Oriëntatie + attest inburgering Gent waaruit blijkt dat betrokkene de lessen volgt/gevolgd heeft; deelcertificaat cursus Nederlands voor anderstaligen: aangezien het volgen van deze cursussen een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

- Attest van dokter Q.L.A.[...] dd. 20.02.2017 waarin deze verklaart dat betrokkene op regelmatige basis in de praktijk op controle is geweest, mevrouw een moeilijke periode achter de rug heeft, zij tracht haar problemen op een zelfstandige manier op te lossen en is blijven werken en meedraaien in de maatschappij. Echter, het feit dat betrokkene op een zelfstandige manier haar problemen kan oplossen en blijft meedraaien in de maatschappij vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst mee te draaien in de maatschappij en haar problemen zelfstandig op te lossen.
- Verklaring bij politiezone Gent op naam van betrokkene. Echter, hier valt geen verdere info uit af te leiden. Bijgevolg vormen deze documenten geen bewijs van een uitzonderlijke integratie in het Rijk.
- Communicatie gerechtsdeurwaarder dd. 25.01.2016 gericht aan mijnheer S.I.S.[...] + dagvaarding om te verschijnen voor het Vrederecht; Stortingsbewijs dd. 28.08.2015 op naam van mijnheer S.I.[...]; echter, deze documenten behoren toe aan de heer S.I.S.[...]. Deze documenten tonen niet aan dat betrokkene geïntegreerd is in het Rijk.
- Lidmaatschap A.T.S.[...] de Kortrijk dd. 16.01.2017: Het feit dat betrokkene is aangesloten bij A.T.S[...] de Kortrijk bewijs niet voldoende dat betrokkene geïntegreerd is in het Rijk. Het betreft een vereniging die alle leden en supporters van het Guineese leven in Kortrijk en andere steden in België verenigen. Ze wil de Guineese en Afrikaanse culturen promoten. Dit getuigt niet echt van integratie in de Belgische cultuur.
- Verklaring van betrokkene zelf waarin mevrouw het verloop van de relatie bespreekt + brief CAW waarin betrokkene haar situatie toegelicht wordt: De relatie van betrokkenen werd hierboven uitgebreid besproken.
- Verklaringen op eer door derden: Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en de inhoud van deze attesten niet gestaafd werden door overige stukken, kan dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs van integratie van betrokkene.

Betrokkene werd voor het eerst ingeschreven in België op 22.09.2015. De duur van haar verblijf kan alvast een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het betreft immers een relatief kort verblijf in verhouding met de periode die betrokkene in haar land van herkomst of origine heeft doorgebracht. Aangezien zij jarenlang in Guinee heeft gewoond en als volwassene het land heeft verlaten, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Ook haar leeftijd is niet van die aard dat het een terugkeer naar het land van herkomst zou hinderen. De gezinssituatie is hierboven uitgebreid besproken. Betrokkene en haar partner vormen geen koppel meer, er is duidelijk geen gezinscel meer tussen betrokkenen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Haar Fkaart dient te worden gesupprimeerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene (dokter verklaart dat betrokkene een moeilijke periode achter de rug heeft).

Het bevel om het grondgebied te verlaten is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Er is geen relatie meer tussen betrokkene en haar ex-partner."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel stelt de verzoekende partij dat er sprake is van een verkeerde motivering en van een kennelijke onredelijkheid.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42^{quater}, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 42^{quater}, §4, 4° van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht.

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

“Verzoekster heeft op vraag van verweerster documenten voorgelegd zoals gevraagd , die de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong aantonen.

Verzoekster heeft voorgelegd in antwoord op de vraag voorlegging documenten:

1. Haar werkcontract van onbepaalde duur en loonfiche
2. Inschrijvingsbewijs VDAB
3. Inschrijving ACV
4. Mail met mijnheer S.[...] omtrent nieuwe overeenkomst
5. Brief mevrouw S.[...]
6. Storting 1500 €
7. Communicatie deurwaarderex - man
8. Oproeping vrederechter ex -man
9. Verklaring politie 10/01/2017
10. Attest inburgering
11. Attest nederlandse les
12. Attest inburgering
13. Attest bond Moyson
14. Brief huisarts omtrent situatie
15. Brief werkgever
16. Brief mevrouw V.C.[...]
17. Brief S.[...]
18. Brief mevrouw R.D.H.[...]
19. A.T.S.[...] de Kortrijk

In haar motivatie stelt verweerster een soort omgekeerde redenering als volgt:

°Wat betreft de arbeidsovereenkomst en loonfiche:

Wat betreft de voorlegging van een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en de loonfiche stelt verweerster dat dit gegeven aantoont dat verzoekster in haar land van herkomst zonder probleem een job kan vinden.

Deze redenering is toch wel onredelijk in die zin dat het verzoekster kwalijk wordt genomen dat zij zo snel werk gevonden heeft en een sterke dame is.

Moest verzoekster geen werk hebben is de redenering dat zij ten laste valt van de Belgische samenleving, wat opnieuw een reden is om haar een negatieve beslissing te geven.

Dit is tevens een boorbeeld van integratie en inpassen in de maatschappij, alsook bijdragen tot de Belgische samenleving.

Op dit moment heeft zij zelfs een fulltime arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

De stelling aangehaald door verweerster is onredelijk en eigenlijk slaat ze op niets.

°Omtrent het attest acv en Bond Moyson:

Deze documenten geven volgens verweerster geen aanduiding van een bijzondere manier van integratie.

Verweerster vergeet dat een aansluiting bij de vakbond en betaling van lidgeld wel aantoont dat verzoekster zich gedraagt zoals een verantwoordelijke burger in België en er ook personen zijn die deze aansluitingen niet doen.

Verweerster googelt met termen als ‘ bijzondere manier van integratie’, wat dat ook mogen zijn, aangezien er nergens beschreven staat wat dit zou moeten betekenen.

De vraag aan verzoekster was duidelijk: documenten voorleggen die de integratie aantonen , die leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk aantonen.

°omtrent attest aandenken maatschappelijke integratie en attest inburgering en deelcertificaat cursus Nederlands:

Verweerster hanteert dezelfde redenering als voorgaande punten maar stelt het nog extremer: dit toont niet aan dat verweerster 'grote' moeite zou doen om geïntegreerd te geraken.

Verweerster gaat voorbij aan het feit dat ook hier verzoekster doet wat zij moet doen: de cursus volgen zoals opgelegd door de Belgische wet, naast haar activiteiten van loonarbeid tegelijkertijd.

Deze documenten geven aan dat verzoekster haar plichten nakomt in België.

De gevolgde redenering van verweerster raakt kant noch wal en is onredelijk.

°omtrent het attest van de huisarts:

De huisarts attesteert dat verzoekster een moeilijke periode achter de rug heeft maar zelfstandig haar problemen kan oplossen en blijven werken is en meedraaien in de maatschappij.

De verweerster redeneert als volgt: dit gegeven zou aantonen dat verzoekster ook thuis kan meedraaien en haar problemen oplossen.

Verweerster neemt aldus kwalijk dat verzoekster niettegenstaande de ernstige problemen met haar ex-man, zoals beschreven trouwens in de bijkomende inlichtingen met stukken opgemaakt door het CAW Transithuis waarbij de hulpverlener dit ook bevestigt, met name het afnemen van haar loon, haar zonder elektrische voorzieningen zetten, pestrijen, ... zich staande houdt en blijft verder werken.

Haar ex man gokte ook en verkwiste haar geld wat bevestigd wordt door documenten voorgeld zoals oproeping vrederechter en deurwaardersbrief, wat volgens verweerster inderdaad van haar man was cfr de bestreden beslissing.

De politie kwam meermaals tussen om toegang te laten verschaffen tot het huis die door haar ex -man was afgesloten en zij consulteerde haar raadsman hierover meermaals.

De raadsman nam trouwens contact op met de politie toen verzoekster opgeroepen werd inzake de samenwoning waarbij de ware toedracht aan de politie werd overgemaakt.

Verzoekster bleef werken en kwam zo niet ten laste van de Belgische maatschappij.

Het feit dat zij een sterke dame is wordt nu aangehaald om te zeggen dat zij kan terugkeren naar haar land van herkomst, na wat zij hier heeft doorstaan en zelf opgebouwd.

Deze redenering is niet correct en heeft een onredelijk karakter als we ook de gevolgen zien van de beslissing voor verzoekster.

°Omtrent het deurwaardersschrijven op naam van ex-man en oproeping vrederechter op naam ex-man en bewijs overstorting 1500 €:

Deze documenten staven het verhaal / relaas van verzoekster dat haar ex-man inderdaad verkwistte en duiden aan dat mevrouw in een misbruikende relatie is terechtgekomen waarvan de beëindiging niet aan haar te wijten is.

Verweerster stelt dat dit niet aantoont dat verzoekster geïntegreerd is in het rijk wat juist is, maar geven wel een aanduiding op vlak van haar situatie en waarom zij daarin is terechtgekomen.

Dit is een schrijnende situatie waarin verzoekster terecht is gekomen en zich staande heeft weten te houden cfr. Art 42 §4,4 vreemdelingenwet.

Het feit dat verzoekster sterk genoeg was om haar job te blijven uitoefenen neemt niet weg dat de situatie voorhanden was van misbruik en het toch schrijnend was en de scheiding niet door verzoekster was.

° omtrent de brief CAW en beschrijving situatie:

Verweerster stelt dat de relatie reeds uitvoering besproken is en besteed eigenlijk aan het schrijven geen aandacht, niettegenstaande dit zeer van belang is om d context te begrijpen.

° verklaringen op eer:

Verweerster stelt dat deze kunnen gesolliciteerd zijn en de inhoud niet gestaafd zijn door overige stukken en geven geen afdoende bewijs van integratie.

Verweerster haar redenering is niet correct aangezien deze verklaringen wel degelijk aantonen dat verzoekster geïntegreerd is en deze door haar werkcontract van poetsvrouw gestaafd worden.

Ook het mailverkeer met mijnheer S.[...] dat verzoekster voor de vrouw des huizes kan zorgen is niet zomaar opgemaakt- is erg gedetailleerd en bestaat uit 2 mails met veel info over de situatie - maar sluit aan bij haar werk dat zij doet voor deze mensen als poetshulp en toont dat mevrouw goed is en gevraagd wordt en bijgevolg goed geïntegreerd is.

Anders vraagt men niet om bijkomend te komen zorgen voor een zieke vrouw.

Volgens verweerster is ook dit geen aantoonbaar bewijs van integratie wat toch erg onredelijk is.

Conclusie: de motivering is niet correct en de beslissing is om bovenstaande aangehaalde redenen en voorgelegde stukken kennelijk onredelijk.

2.2 Schending van art.42 quater § 1 lid 4 en art 42 quater § 4, 4 vreemdelingenwet en de motiveringsplicht:

Verzoekster wil verwijzen naar de punten onder punt 2.1 waaruit wel degelijk blijkt dat mevrouw kan beroep doen op beide aangehaalde artikelen wat betreft voldoende integratie en zich tevens in een schrijnende situatie bevond.

De integratie is voldoende bewezen alleen al door het feit van de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, naast alle overige documenten die de integratie staven.

De beslissing stelt niettegenstaande voldoende voorgelegde documenten en een correct te staven relaas, bv de deurwaardersbrief inzake verkwesting van haar ex-man, het doktersbewijs omtrent de situatie, het relaas via hulpverlener van het CAW,... dat er eigenlijk geen sprake is van schrijnende situatie of laat deze aanduidingen in het relaas volledig achterwege, wat niet correct is.

Reeds op 19 juli 2015 was er een religieus huwelijk in Lille Frankrijk en gedroeg de ex-man zich goed.

Pas in België kwam de ware aard boven van de heer S.[...] en kwamen de problemen.

Het stop zetten van d wettelijke samenwoning is eigenlijk het gevolg van het handelen van de ex-man die verzoekster bedreigde, geld verkwistte en het loon van verzoekster afnam en verzoekster die geen uitweg meer zag in deze situatie en haar ex-man diende te confronteren met de problematiek.

Daarop is de ex man de samenwoning gaan stopzetten.

De ex-man heeft misbruik gemaakt van verzoekster en haar in een zeer kwetsbare positie gebracht in België.

Niettegenstaande deze situatie is verzoekster er wel blijven in slagen om te blijven werken en haar sterk te houden zoals de huisarts oa stelt.

Er is aldus gebrek aan motivering omtrent deze punten en bijgevolg een schending van de aangehaalde wetsartikelen, aangezien verzoekster wel degelijk zich kan beroepen op deze artikelen en haar F -kaart om deze redenen kan behouden."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

“In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op een vermeende ‘Verkeerde motivering en kennelijk onredelijkheid van de bestreden beslissing’.

De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van ‘Verkeerde motivering en kennelijk onredelijkheid van de bestreden beslissing’.

Een dergelijke algemene verwijzing, zonder dat één of meer bepalingen binnen de bedoelde wet als geschonden worden aangeduid, maakt volgens de verweerder niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. naar analogie de rechtspraak van de Raad van State i.v.m. het begrip “middelen” in de zin van art. 2, § 1, 3° van het besluit van de Regent dd. 23.8.1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State; zie ook bv. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

De verweerder is derhalve van oordeel dat het eerste middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Overigens betreft de kritiek die de verzoekende partij in haar middel op de motivering van de bestreden beslissing uit, de inhoud van die motivering en niet haar uitdrukking, zodat zij niet pertinent kan zijn binnen een middel dat de verzoekende partij stelt te steunen op een ‘Verkeerde motivering en kennelijk onredelijkheid van de bestreden beslissing’.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Verzoekende partij uit in haar eerste middel uitsluitend kritiek op het gegeven dat haar voorgelegde stukken voldoende aantonen dat er humanitaire bezwaren zijn bij de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekend partij.

Verzoekende partij is van mening dat de voorgelegde stukken voldoende aantonen dat er sprake is van integratie in hoofde van verzoekende partij, terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaaris op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom de stukken geen humanitaire bezwaren vormen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze de door de verzoekende partij voorgelegde documenten heeft beoordeeld.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.2.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 42quater §1, lid 4 en artikel 42quater §4, 4 vreemdelingenwet;*
- De motiveringsplicht.*

De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat het tweede middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Verweerder laat voorts gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij op 19.08.2016 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, naar aanleiding van een aanvraag tot gezinshereniging in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, in haar hoedanigheid als geregistreerd partner van dhr. I.S.[...]

Artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "(...);"

In casu werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris vastgesteld dat de partner van verzoekster de wettelijke samenwoning heeft stopgezet op 18.11.2016.

Dit gegeven wordt door verzoekende partij ook niet betwist.

Verzoekende partij meent dat er geen rekening zou zijn gehouden met artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij haalt aan dat de stopzetting van de wettelijke samenwoning het gevolg is van het handelen van de ex-partner die verzoekster bedreigde, geld verkwistte en het loon van verzoekster afnam.

De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

Artikel 42quater, §4, 4° luidt: "(...)"

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van partnergeweld. Tevens heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de stukken met betrekking tot de relatie van verzoekende afdoende onderzocht.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Tevens merkt verweerder op dat het feit dat de partner van verzoekster de wettelijke samenwoning heeft stopgezet, geen afbreuk doet aan de terechte motieven van de bestreden beslissing.

Bovendien merkt verweerder op dat uit de stukken van het administratief dossier dat de ex-partner van verzoekster de wettelijke samenwoning heeft stopgezet om redenen van schijnrelatie.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.1.3. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dit middel als onontvankelijk beschouwd, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst op dat uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als geschonden acht.

De verwerende partij stelt verder tevens dat het tweede middel onontvankelijk is, voor zover de motiveringsplicht wordt opgeworpen. Zij betoogt het volgende: *"Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531)."*

De Raad wijst erop de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). De verzoekende partij dient dus niet een geschonden rechtsregel aan te duiden, maar kan zich tevens beroepen op een geschonden rechtsbeginsel. *In casu* zijn zowel de motiveringsplicht als het redelijkheidsbeginsel algemene beginselen van behoorlijk bestuur, die een rechtsbron vormen in het Belgische administratieve recht. Bovendien blijkt uit de uiteenzetting van de middelen duidelijk dat de verzoekende partij kritiek uit op de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissingen, waardoor zij in wezen de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal de middelen van de verzoekende partij ten gronde bespreken.

2.1.3.1. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij als derdelander gezinshereniging heeft bekomen als partner van een Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie.

Artikel 42^{quater} § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissing bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer *"het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)"*.

De verzoekende partij betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met haar (ex-)partner. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat ze nog een gezinscel met hem vormt. Er is *in casu* geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische (ex-)partner. Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij bij het beëindigen van het verblijf rekening moet houden met de duur van het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de verzoekende partij bindingen heeft met haar land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 12 februari 2017 kennis heeft genomen van een brief van de gemachtigde van de staatssecretaris, waarin de 'Dienst Vreemdelingenzaken' haar meedeelt: *"in het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42ter, §1, alinéa 4 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats."*

Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, naar aanleiding van voormeld schrijven, volgende documenten heeft neergelegd:

- Brief CAW d.d. 7 maart 2017;
- Arbeidsovereenkomst bij D. BVBA;
- Loonfiches van mei 2016 t.e.m. januari 2017;
- Attest Bond Moyson;
- Attest ACV d.d. 21 november 2016;
- Attest Inburgering Gent;
- Attest van dokter Q.L.A. d.d. 20 februari 2017;
- Verklaring van de verzoekende partij bij politiezone Gent;
- Communicatie gerechtsdeurwaarder, gericht aan de (ex-)partner van de verzoekende partij;
- Dagvaarding om te verschijnen voor het vrederecht, gericht aan de (ex-)partner van de verzoekende partij;
- Stortingsbewijs van 1500 euro d.d. 28 augustus 2015 op naam van de (ex-)partner van de verzoekende partij;
- Lidmaatschap A.S.T. te Kortrijk;
- Verklaring van de verzoekende partij zelf;
- Verklaringen van derden.

De verzoekende partij betwist niet dat dit de enige documenten zijn die zij heeft neergelegd en dat op elk van deze elementen werd geantwoord in de eerste bestreden beslissing. Zij stelt echter de beoordeling van de stukken door de verwerende partij in vraag.

De verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift verder in op de neergelegde stukken en waarom zij van mening is dat deze stukken een verregaande integratie aantonen en voldoende zijn om haar F-kaart te behouden.

In dit verband wijst de Raad ervoor eerst op dat artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet niet enkel spreekt van integratie maar uitdrukkelijk stelt dat: *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”*. Uit voormelde bepaling blijkt aldus dat de verwerende partij met veel meer rekening moet houden dan enkel de integratie van de verzoekende partij. Daarenboven blijkt uit de motieven van de bestreden beëindigingsbeslissing dat de verwerende partij rekening houdt met de integratie van de verzoekende partij, maar deze eveneens in verhouding brengt met de duur van het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk, haar leeftijd en haar gezinssituatie. De verwerende partij stelt uitdrukkelijk dat: *“Betrokkene werd voor het eerst ingeschreven in België op 22.09.2015. De duur van haar verblijf kan alvast een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het betreft immers een relatief kort verblijf in verhouding met de periode die betrokkene in haar land van herkomst of origine heeft doorgebracht. Aangezien zij jarenlang in Guinee heeft gewoond en als volwassene het land heeft verlaten, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Ook haar leeftijd is niet van die aard dat het een terugkeer naar het land van herkomst zou hinderen. De gezinssituatie is hierboven uitgebreid besproken. Betrokkene en haar partner vormen geen koppel meer, er is duidelijk geen gezinscel meer tussen betrokkenen.”* Deze beoordeling acht de Raad niet kennelijk onredelijk. Immers, is de verzoekende partij slechts sinds 22 september 2015 ingeschreven in België. Dit is een relatief kort verblijf dat niet in verhouding staat met de periode die de verzoekende partij in haar land van herkomst heeft doorgebracht. De eerste bestreden beslissing is immers genomen op 29 mei 2017, dus minder dan twee jaar na haar eerste inschrijving in België. De verzoekende partij weerlegt niet dat zij nog banden heeft met haar land van herkomst en dat haar leeftijd en gezondheidstoestand haar toelaten om terug te keren. De verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift helemaal niet in op deze motieven van de bestreden beslissing.

Door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij aantonen dat de verwerende partij het verblijf niet kan beëindigen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kan de verzoekende partij erop aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de *supra* besproken punten. In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen die ze heeft ingeroepen in het kader van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet te herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verzoekende partij betoogt verder dat zij zich in een zeer schrijnende situatie bevindt en dat haar (ex-)partner geldproblemen heeft. Voor zover de verzoekende partij hiermee betoogt dat zij onder de bepalingen van artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet valt, wijst de Raad op hetgeen wat volgt.

Op 12 februari 2017 werd de verzoekende partij in kennis gesteld van een brief van de gemachtigde van de staatssecretaris waarin het volgende wordt gesteld:

“Artikel 42^{quater}, §4 van de wet van 15.12.1980 stelt:

‘Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4° bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 10 of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° dan wel bij gerechtelijke beslissing is

toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aan toont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet'. RvV 202 980 - Pagina 13

Indien u van mening bent dat u aan één van deze uitzonderingssituaties voldoet, gelieve daar alle bewijzen van voor te leggen die u nuttig acht voor uw dossier.

Gelieve deze documenten binnen de dertig dagen na de betekening van deze brief voor te leggen.

Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van zijn/haar situatie door te geven aan onze diensten.

Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen andere stukken heeft neergelegd dan hierboven reeds werden besproken. Uit het administratief dossier en de neergelegde stukken blijkt dat de verzoekende partij zich voor het nemen van de eerste bestreden beslissing niet uitdrukkelijk heeft beroepen op één van de uitzonderingssituaties in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

In het verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat zij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt en stelt dat dit blijkt uit de neergelegde stukken, waaronder de eigen verklaring van de verzoekende partij en het attest van het CAW. Uit deze stukken kan echter niet afgeleid worden dat de verzoekende partij zich reeds voor het nemen van de eerste bestreden beslissing beroept op artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt in het attest van het CAW het volgende gesteld: "(...) Er werd In een communicatie van jullie dienst op 31.01.2017 gevraagd om het verblijf van mevrouw S.[...] in België, haar integratie alsook haar gezins - en economische situatie te kaderen.(...)". In het attest zelf gaat men dan verder in op de economische situatie, de gezinssituatie en de integratie van de verzoekende partij. Uit geen van deze elementen blijkt dat de verzoekende partij de neergelegde stukken heeft aangehaald in het kader van de brief inzake de uitzonderingssituaties op grond van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij werd uitgenodigd om alle bewijzen voor te leggen die nuttig kunnen zijn voor haar dossier indien zij van mening is dat zij voldoet aan één van de uitzonderingssituaties, maar heeft nagelaten stukken neer te leggen die duidelijk kaderen in het invoeren van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft voor het nemen van de eerste bestreden beslissing geen gewag gemaakt van een bijzonder schrijnende situatie. De verzoekende partij kan zich dan ook niet zomaar beroepen op deze uitzonderingssituatie in het verzoekschrift zelf.

Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich beroept op haar eigen verklaringen omtrent een volgens haar bijzonder schrijnende situatie, maar hiervan geen enkel objectief begin van bewijs voorlegt. Het proces-verbaal van ontwerp van verdeling van 25 januari 2016, toont inderdaad aan dat de partner van de verzoekende partij verschillende schulden heeft. Doch is het gegeven dat de partner een dergelijke schuld heeft geen bewijs van dat de verzoekende partij zich in een bijzondere schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet bevindt. De verzoekende partij toont niet aan dat haar partner ten gevolge van zijn schulden fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld op de verzoekende partij uitoefende. Het gegeven dat er een proces-verbaal van ontwerp van verdeling overeenkomstig artikel 1629 van het Gerechtelijk Wetboek opgesteld werd, heeft de verzoekende partij niet weerhouden om op 2 februari 2016 een aanvraag in te dienen voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van partner. De verzoekende partij argumenteert ook niet dat haar partner deze schulden voor haar verborgen heeft voor het aangaan van de wettelijke samenwoning en het indienen van een aanvraag gezinshereniging. Voorts voegt de verzoekende partij een rekeningafschrift toe waaruit blijkt dat zij op 28 augustus 2015 1500 euro aan haar partner overgeschreven heeft. In het afschrift wordt geen mededeling weergegeven waardoor men niet kan afleiden waarvoor deze overschrijving diende. Daarenboven heeft de

verzoekende partij deze overschrijving gedaan vooraleer ze met haar partner wettelijke samenwoonde. Immers slechts op 23 november 2015 gaat de verzoekende partij een wettelijke samenwoning aan met haar partner. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat dit stuk dat dateert van voor het ogenblik dat ze wettelijke samenwoonde moet wijzen op een bijzondere schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat er geen proces-verbalen worden neergelegd die wijzen op het feit dat de partner van de verzoekende partij tijdens hun relatie fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld op de verzoekende partij uitoefende. Het administratief dossier bevat wel een politieverslag waarin wordt gesteld dat in onderling overleg wordt afgesproken dat de verzoekende partij in het gemeenschappelijk huis kan blijven totdat zij zelf iets gevonden heeft. De stukken die voorlagen voor het nemen van de bestreden beslissing tonen onvoldoende aan dat de verzoekende partij zich bevond in een *“bijzonder schrijnende situaties [...] bijvoorbeeld indien het familielid aantoonde tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek.”* Bijgevolg kan men de verwerende partij niet verwijten geen onderzoek te hebben gevoerd in het kader van 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet of van artikel 42quater, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Tevens maakt zij, gelet op het voorgaande, ook niet aannemelijk dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.1.3.2. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.3. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing en heeft tevens nagelaten een middel te ontwikkelen ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tot nietigverklaring dient dan ook verworpen te worden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. RYCKASEYS